

være ikke saa lidt tilfredsstillende for Finansudvalget og det høje Ting, og det er, at naar Regeringen skulde udstede et Privilegium for „Berlingste Tidende“, skal jeg drage Omsorg for, at der i Privilegiet bliver taget Forbehold om, at Privilegiet ikke skal være til Hinder for en Omordning af de nugældende Regler om de offentlige Bekendtgørelser. Men denne Omordning tænker jeg mig kun gennemført ad Lovgivningens Vej, ligesom man hidtil har tænkt. Dette skal jeg altsaa indrømme. Jeg skal sørge for, at der bliver draget Omsorg for, at Privilegiet ikke skal blive til Hinder for, at man i de kommende Aar kan gaa den Vej, at man ad Lovgivningsvejen søger at faa en anden Ordning paa den nuværende offentlige Bekendtgørelsesmaade.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds. Det ærede Medlem sagde blandt andet: Ja, hvad vilde Berlingste Tidende være uden dette Privilegium? Hertil skal jeg svare, at mærkelig nok vilde Berlingste Tidende uden dette Privilegium være akkurat det samme, som Berlingste Tidende er med Privilegiet. Ja, den vilde maaste endog være bedre stillet uden Privilegiet. Forholdet er nemlig, at medens Stiftstidendernes Eksistens udelukkende hviler paa vedkommendes Privilegium, hviler Berlingste Tidendes Eksistens ikke alene paa Privilegiet, men ogsaa paa en Række Lovbestemmelser, som fastsætte, at visse offentlige Bekendtgørelser skulle indrykkes i Berlingste Tidende. Det er Lovbestemmelser, der gaa tilbage til forrige Aarhundrede. Proklamationsloven af 1785 foreskriver allerede den Gang, at Proklamata skulde bekendtgøres i Berlingste Tidende, og dette gaar op lige til den allernyeste Tid. I Patentloven af 1894 har Rigsdagen saaledes været med til at sætte den Bestemmelse ind, at Bekendtgørelser i Henhold til Patentloven skulde indrykkes i den Berlingste Tidende. Nu er det klart nok, at saa længe disse Love ikke ere forandrede, saa længe vi ikke have en ny Lovregel, der siger, at herefter skulle de omhandlede Bekendtgørelser ikke indføres i Berlingste Tidende, men derimod i N. N. Tidende, hvad det nu er for en, er Berlingste Tidende stillet saaledes, at den meget godt kan leve uden sit Privilegium, og hvis vi sætte denne Afgift ind, kan den leve bedre uden Privilegiet end med Privilegiet. Jeg siger dette, ikke fordi det paa nogen Maade er Meningen, at denne særlige Stilling vil blive benyttet enten af Regeringen eller Berlingste Tidendes Ejere, det tror jeg ikke, det er kun det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts

2den Valgkreds, der har givet mig Anledning til denne Bemærkning. Hans Mening var vel den, at hvis man baade tog Privilegiet bort og ogsaa forandrede Lovgivningen, hvad vilde saa Berlingste Tidende blive til? Ja, det kan man ikke svare paa. Berlingste Tidende har vist en ikke ringe Position i Forvejen, og jeg tror nok, den skulde blive ikke saa lidt alligevel, navnlig da det stod i dens Magt at optage alle de offentlige Bekendtgørelser, aftrykke dem efter den officielle Tidende. Det ærede Medlem udtalte dernæst om Berlingste Tidende, at der var saa meget mindre Grund til at være staansom over for Tidenden, som den ikke var nogen human Arbejdsgiver. Imidlertid brugte jo det ærede Medlem dette Udtryk „human Arbejdsgiver“ i en ganske særlig Forstand, idet han sondrede mellem humane Arbejdsgivere, nemlig de, der rettede sig lydigt efter Jagforeningernes Forlangende med Hensyn til Sønninger o. s. v., og inhumane, de, der ikke vilde have noget med Jagforeningerne at gøre. En Beskyldning mod Berlingste Tidende for, at den i den Forstand er inhuman, har ikke meget paa sig. Det ligger i hele Bladets Driftsmaade, at det ikke kan stille sig under Jagforeningen, men ellers tror jeg at turde sige, at Berlingste Tidende er en meget human Arbejdsgiver i almindelig Forstand. Sikker er det i alt Fald, at Bladserne i Berlingste Tidendes Trykkeri blive saaledes jagte, at der er en lang Ekspertanceliste for dem, der ville derind, naar der bliver Plads ledig.

Scharling: Det er nærmest Endringsforslag Nr. 5 uden for Listen, som har foranlediget mig til at begære Ordet for et Par Bemærkninger. Det er ganske vist en egen Sag at gaa mod et Forslag, som er stillet af Ministeren og tiltraadt af hele Udvalget, og jeg venter da selvfølgelig heller ikke, at mine Udtalelser skulle udøve nogen Indflydelse paa Afstemningen her i Salen, men jeg tillader mig at haabe, at Ministeren maaste paa Sagens senere Stadier kunde tage noget Hensyn til dem. Jeg kan nemlig ikke stemme for det foreliggende Forslag, da det forekommer mig, at denne dog ret betydelige Bevilling hviler paa en meget løs og svævende Grund, og det er mig ikke en Gang ret klart, hvad dens direkte Maal er. Jeg kan ikke andet end give den højtærede Minister Ret i den Udtalelse i Bilaget, at Sagen endnu ikke foreligger saaledes forberedt, at der egentlig kan være Tale om at stille Forslag om Statshjælp og om, hvorledes den skal anvendes, og at der altsaa heller ikke kan vedtages noget